

SILVIN SARDENKO:

MED NEBOM IN MORJEM.

KAKOR RIBIČ GREM NA MORJE.

Dva sva ribiča po morji
odveslala čolna dva:
on v globino vrgel mreže,
jaz pa misli vrh morjá.

Zamotale v mreže
ribe so se živosvetle
kakor jutro sveže;
v misli pa so se zapletle
pesmi nove.

LE PRIDI!

Le pridi, sladka poezija!
Nocoj je duša moja sama,
tako je tiho sredi hrama
ko v grški cerkvi mistični.

Ko dihneš s toplim dihom vame,
obraz osrečen se zasveti,
kot oni, ki ga preseneti
veselje skrivno hipoma.

Pri materi se dete sreče
navžije — ženin pri nevesti.
A jaz v ljubezni tvoji zvesti
zdaj ženin sem in zdaj otrok.

Le pridi! pela bova himne.
Tvoj dih iskrene misli snival
moj duh bo v stihe jih izlival —
in angel nosil jih v nebo.

V SORODNEN HREPENENJU.

Ti neskončno silno morje!
Jaz sem vate se zagledal,
kot golob nad slapom šumnim
med skalovjem ostrmi.

Ti sanjavo krasno morje!
Jaz sem vate se zaveril,
kakor dete se zaveri
v bajko deda sivega.

Šumno tvoje valovanje,
burno moje hrepenenje:
kakor da sta si sorodni
iz pozabnih davnih dni.

Morala je moč čarobna,
biti silna in visoka,
ki brezmejno hrepenenje
vdihnili je v slednjo stvar.

Vendar tvoje valovanje
še k pokoju leže včasih,
ali moje hrepenenje
do gomile ne zaspi.

DAN NA MORJU.

Kakor peruti
kraljevega orla
lasi so tvoji
veliki in zali.
Čelo je tvoje
prejasno in drzno,
kakor valovje
ob skalni obali.

Tvoji pogledi
ognjeni ... nemirni,
kakor studenci
planinski nestalni.
Grudi so tvoje
mogočnokipeče,
kakor snežnikov
vrhovi kristalni.

Lica so tvoja
mladostna, žareča
kakor od jutra
ožarjen oblak.
V rodu si našem
velikem in lepem
prvi umetnik
in prvi junak.

RAFAELOVA MADONNA.

Ob morju sem jo videl.
V naročju krasno dete
in v bisernih so bile
koraldah kite spete,
kot bi jo venčal diadem.

Obraz nebeškomil in nem,
zamišljen v blaženstvo ljubezni —
Nemara komaj trikrat šesti
pomladni maj je zrla cvesti.

Oči tako neskajlene,
kot da še misli bilo ni
nikoli v njih užaljene,
kot da so sence vseh strasti
predaleč jim oddaljene,
kot pékel od neba.

Okrog so morski ptiči beli
nalahno poletavali,
nemara, da so „Morsko zvezdo“
krilatci obkrožavali.

Pogledal v tvojo sem skrivnost —
in ves sem ostrmel,
kot da bi tebe samega
in videl tvoj model —
božanstveni stvaritelj,
ti divni Rafael.

SLAVITE MORJA . . . GOSPODA!

In tudi morje slavospev
prepeva svet in šumen —
prejasen nebu sinjemu,
a zemlji nerazumen.

In ono moli pod večer
molitve tisočerne,
ko vstaja z njega bel oblak
med zvezde neizmerne.

In tudi svoj oltar ima
v nevidni globočini,
demantov seva milijon
po mistični tišini.

Veliko bije v njem srce:
Iz prsi nepokojnih
neodoljivo hrepeni
po žarkih zlatosojnih.

In tudi upov mnogokaj
v grobovih svojih krije,
kropit jih hodi noč in dan,
buči jim elegije.

In tudi ono videlo
vstajenje bo častito:
Izdihne . . . izkipi nekaj
kot eter bo razlito
po večnem Sionu . . .

BRODNIK SANDRO.

Za hip je dvignil vesli
na ladji „Filomeli“
in bajko mi je pravil
o školjki snežnobeli:

Z očesom bleskovitim
izpod samotne skale
očarana je zrla
v junaške, lepe vale.

Priplul je val kot orel
na krilih zmagovitih,
odjadral ž njo in ljubil
v globinah jo je skritih.

O mlaju jo je vrgel
na skalne spet samote —
brez sreče, brez življenja,
brez bleska, brez lepote — —

In Sandru sta se ustni
debeli mučno stresli,
zamislil se je nekam — —
In spet pognal je vesli.

PLUJMO MIMO.

Odgrnili so se vali
grob so temen izkopali,
kakor morsko dno globok.

In v globine sem brezdanje
vse mladostne vrgel sanje . . .
Plavaj, plavaj, morje, črez!

Kdo bi vedel, kaj v gomilo
vekomaj je zatonilo :
Ali biser? Ali bol?

Lé pogumno plujmo mimo
in nikar se ne solzimo —
onkraj brega — večni maj!

DIVJA GODBA.

— — — Večno delo!
Spet pripihal parnik
s tovorom je tisočerim
v dolgem žvižgu zopernotulečem,
Zarožljale so verige
ob granitnem bregu.

In valovi
pljuskali so besni
vse hoteli bi razbiti.
A v oblakih žgočega prahu
prihiteli so mornarji
s težkimi bremenji;
komaj vidni
ob tovornih silnih skladih.

— — — Živi sužnji
mrtvih velikanov,
ki so sami jih zgradili.
In ponosno
ladja je blestela
s svetlim jeklom okovana —
Ali sužnji — črni kot zamorci.

Jaz sem gledal in poslušal
žalostne osode
godbo divjo — — —

RIBIČEVA PESEM.

Sama, sama
ladja plava
v divjem morju
obupava.
Veslo, sidro, vse je v ladji.
A nikogar
od nikoder;
da jo vodi
in zasidra
pod pristan.

Sama, sama
duša tava,
v hrepenenju
obupava.
Nimam vesla, nimam sidra,
da jo vodim
in priklenem
k srcu spet.

GOSLAR.

Raztrgan jopič
in lice zagorelo,
na rokah gosli
in pel je pesem smelo:

Kako ste vi — uborni,
kako sem jaz bogat! — — —

Kaj dni ste preboleli —
in ni ljubezni zveste.
Kaj mrakov prebedeli —
o sreči nič ne veste.
Kaj sladkih ur izpili —
in ni sladkosti čiste.
Kaj potov prehodili —
pokoja našli niste.

A jaz — :

Iz štirih strun
ljubezen očarljivo
sladkost srebrnoživo
in srečo pijem
in rajski mir — — —

VEČER.

Le pozen ptič
še gostoli, še poleti
na temni grič.
In prvo roso žejni mrak
prihaja pit.
Na vrh neba rdeč oblak.
In lunin svit
v oranžov gaj gre vasovat,
In mlad brodnik
zavriska še poslednjikrat
nejasen krik.

Ob ladjah dim se vije siv.
In begajoč
od morja plava težek vzduh
do nemih koč.

Vse tiho . . . vse . . .

KAKOR PRAH SE VRAČAM SPET.

In ni za ladjo več sledu . . .
Kot da po vodi davno
zbežala le je senca —
vse morje mirno . . . ravno . . .

Umrli bom — Le moten žar
zatone v širnem morju.

a ista bo svetloba
žarela na obzorju.

Umrli bom — Le lahen prah
s pogorja diha odveje,
a gora bo visoko
kipela kakor preje.

Umrli bom — Le droben list
v košatem vrhu zvone,
a tisoč drugih klilo
od veje bo zelene.

Umrli bom — Le tenka nit
na struni se odvijem,
a gosli bodo pele
neskaljene harmonije . . .

BRANKO BRANKOVIČ:

NA GROBIŠČU.

Grob sem živi med grobovi,
ki se tod vrsté:
Pokopane v prsih nosim
prešlih dni želje.

Kdo jih je pokopal — veste?
— Sam sem bil grobar,
znamenja pa nisem stavil
si na grob prevar. —

